

VLADIMÍR TALA

JAK JSEM DOBYL
KYPR
A MÁLEM I KYPŘANY

JAK JSEM DOBYL KYPR
A MÁLEM I KYPŘANY

Vladimír Tala

ÚVOD

Vážení a věrní čtenáři. Ani nevíte, jak dlouho jsem se těšil, až se dostanu k těmto větám. Jelikož vždy píší úvodní brepty až nakonec, tak od posledního blábolu uběhla opravdu dlouhá cesta. A jak to tak bývá, když se člověk těší a těší, a nakonec dočká, neví pak vlastně, co dělat. V tomto případě napsat. I když asi trochu netaktní začátek takhle do úvodu, ale nějakou výmluvu si musím přece připravit, kdyby se to nedalo číst.

Nejprve bych se asi vrátil k předchozí knize. Jelikož jsem na ni už neměl tolik otázek a názorů jako na tu první, vesměs asi nemusím dále komentovat příběh, který jste si už stejně přečetli, natož pak uvádět na přesnou míru některé vztahy či rozepře. Jediné, co mohu s radostí zmínit, je, že jsem po vydání Londýna úspěšně dopátral Karlose. V jednu chvíli jsem už myslel, že zmizel z povrchu zemského. Co se týče zbylé party, nikdo si na mne nestěžoval a ani moc neopravoval, takže jsem to snad vše zplodil tak, jak bylo. Anebo si to ostatní stejně jako já moc nepamatují.

Co se týče Kypru, přesněji této třetí knihy, je tam nepatrný rozdíl v tom, že na Kypr jsem se vydal dvakrát. A to dokonce v rozmezí, kdy přecházeli z vlastní měny na euro. Takže mi to vcelku i dává právo polemizovat a moralizovat, protože jsem tam zažil obě situace a život jako místní občan.

O místních lidech se asi zmíním více než je zdrávo, takže se předem omlouvám. Na druhou stranu, píšou vždy převážně o svých

vlastních pocitech a zkušenostech, a v tomto případě to prostě nebylo tak hezké a milé jako na Zélandu, nebo multikulturní a bezproblémové jako v Londýně. Jinak ale i třetí výlet mohu považovat za úspěšný. Pár přátel mám ještě doteď a zážitků tam bylo taky spousta. Však uvidíte.

Jako vždy ale platí: Mé knihy neslouží jako popisné či poučné příručky pro cestovatele. Je to jednoduše jeden velký mejdan jednoho vyndánka, který jel dobýt svět. A chce se o to podělit s ostatními dříve, než se mu to celé vykouří z hlavy. Osoby, kterých by se tato kniha mohla dotknout, mají pro jistotu změněné jméno či přezdívku. Ostatním to nevadí, nebo si aspoň nikdy nestěžovali.

Ty, o kterých jsem se už zmínil v knihách předchozích, znovu představovat nebudu. Co tím chtěl básník vlastně říct: že pokud jste je ještě nečetli, měli byste začít od začátku. A jako byl bych rád, když už Zéland tisknu potřetí. ☺

ZPĚT V ČR A HNED HOLLYWOOD, VOLE

Takže druhý výlet byl za mnou. Opět stál za to a bylo o čem všude vyprávět a být zase chvíli trochu zajímavý. Jelikož jsem přijel na léto, samozřejmě jsem se vrhnul do festivalového dění. V Bamboo jsem se domluvil na nějaké výpomoci, takže vše se vrátilo do starých kolejí. Kalby, práce a ty další příjemné věci k tomu. Nakonec ale přišla změna. Dundee mě pověřil jít ze začátku pracovat do nově otevřeného brášky, a to baru Woodoo. A jelikož mám rád nový výzvy, tak jsem souhlasil.

Koncept víceméně stejný, což znamená fotbálky a kalby až do rána. Akorát blíže centru Prahy, takže větší koncentrace lidí, ještě k tomu když to bylo na Žižkově. Pro mě to nebylo nic nějak zvláštního. Akorát jsem samozřejmě cítil, že tam nebudu mít své ovečky a nějaký čas tam potrvá vychovat si štamgasty. Parťák na otvíračku měl být Pepa. Kluk od fotbálku a už vcelku i dobrý kamarád. Evidentně věděl o servisu úplný hovno, ale přistoupil k tomu tak, že to prostě dáme, a já mu slíbil podporu. Popravdě si to moc nepamatuji. Ani ne tak, že bych klasicky napsal, jaký to byl mejdan a tak dále, ale spíš že jsme si docela mákli a asi to rychle uteklo. Kdyby mně to asi o deset let později nepřipomněl, tak bych ani nevěděl, že jsem se na tom podílel. Každopádně s Pepou jsme začali spolupracovat a točit se pak i na směnách. Ve svém volnu za mnou chodil, anebo i když jsem dělal v Bamboo, tak jsme navštívili jeden druhého, podle toho, kde byla větší kalba. A tak jsme se jeden večer domluvili, že si začneme přivydělávat komparsem u filmu nebo

reklamy. Nezůstalo jen u opileckých keců a vcelku rychle jsme si vše vyběhali a hodili ksichty do éteru. Co čert nechtěl, hned nás vybrali na film s Vinem Dieselem. Takže logicky velká sláva a drsnácký řeči, jak budeme po jeho boku ničit nepřitele.

Na konkurz byla povinnost přinést nějaké otrhané oblečení a spíše zimní. Bylo to od osmi ráno. Jeden z nás večer předtím pracoval, jelikož nevím kdo, tak jen napíšu, že ten druhý ho přišel navštívit. Po zavíračce jsme spali v podniku a brzo ráno špinaví a smradlaví vyrazili směr Barrandov. Asi to pomohlo, protože nás vzali oba, a bez nějakých úprav nám řekli, že na druhý den v šest ráno nástup. Kdo chtěl, mohl jet hromadným odvozem z I. P. Pavlova. Využili jsme tuto variantu a opět po pár hodinách spánku ve Woo jsme jeli dobýt Hollywood. Bylo to drsný, teda, a to jsme ani nepili. Ráno byla i trochu kosa a nás tam strčili do velkého stanu mezi bandu asi dalších sto žebráků, bezdomovců a mrzáků (opravdových). Naštěstí tam byl stálý přísun kafe a čaje. Pak přišla i snídaně. Mezitím, když jsme do sebe tlačili párky s chlebem a hořčicí, se nám přišel představit koordinátor s vysílačkou, který nás měl všechny na starosti. Všem nám tedy oznámil, že hrajeme bandu ruských bezdomovců a lidí z ulice (divný...). Akce se odehrávala na ruském vlakovém nádraží, kde bylo tržiště. Film se jmenoval myslím Babylon a Vin Diesel se chtěl dostat někam do budoucnosti neboli z Ruska do USA. My všichni chtěli s ním.

Když vše ustalo a pán zmizel, tak my taky, a to hned na jointa. Jak to bývá u velkých filmů, všude vše hrozně dlouho trvá, a čím víc lidí, tím zvláště. Takže pak asi u třetího brka už jsme jen spali na

stolech a čekali na povel. Toho se nám dostalo až někdy k obědu. Všichni se sešli na uměle vytvořeném nádraží a každý měl dělat něco, jen ne čumět do kamery. S Pepou jsme předstírali hovor a hrozně se u toho smáli. Pak přivedli toho herce. Naposled kousl do hamburgeru, který pak podal svému asi „nosičoburgeristovi“, a začaly se točit nějaké scény. Vcelku nuda. Párkrát jsme se tam ani neukázali a radši někde kouřili v kontejneru. Jednou jsme náhodou narazili i na pána s vysílačkou. Čekali jsme průser a vyhazov a já už začal sundávat svoje bezďácký rukavice. Pán ale řekl: Na brčku, pánové? My že ne, ale klidně ubalíme. Potom co jsme se pobratřili, to byl náš ultra kámoš. Nakonec jsme si ho ochočili tak, že nám jako jediným zařídil, že můžeme jezdit až do areálu autem. Jediné, co za to chtěl, že pokaždý, když přijde, bude smotáno! Přání bylo rozkazem.

Na druhý den jsme opravdu přijeli jako delegace od Disneyho. Vrátný se chvíli zdráhal, myslím, že i někam volal, ale nic to nezměnilo na tom, že jsme si přijeli autem, jako velký páni, až k tomu našemu bezďáckému stanu. Do toho jsme se šli způsobně zapsat na docházku, pak také nabrat nějaké pití a jídlo a hezky pěkně zpátky do auta. Když se v poklidu posnídalo a ubalilo první ranní (ano, přece jenom bylo stále 6 hodin ráno), krásně jsme oba vytuhli. Asi za dvě hodiny nás přišel vzbudit pan Vysílačka. Ačkoliv viděl, jak hrozně vypadáme, názor nezměnil a ihned si vyžádal srolovanou odměnu. Jelikož pokouřil společně s námi, znamenalo to jediné. V deset hodin jsme byli tak strašně na hovna, že nám sám doporučil, ať raději vůbec nevylejzáme z auta. Opět jsme vyšli jeho přání vstříc a šli zpět do hajan.

Vzbudil nás poté až hlad. Šel jsem aspoň na výzvědy a prosmejčil náš herecký stan. Oběd se opravdu měl vcelku brzo podávat, a tak když jsme se částečně zmátořili a nenápadně i přidali ke zbytku neherců, už nezbývalo nic jiného než jen čekat na příděl. Musím říct, že nám naše kostýmy opravdu hrozně pomohly zamaskovat naše rozpoložení. Hrát například třeba sportovce nebo někoho ve smokingu, tak by nás určitě už dávno hnali holemi. Po vydatném obědě a kafičku se dokonce (nejen v hlavě) i rozjasnilo. Dohodli jsme se, že to teda i zkusíme dál než jen k autu. A tak jsme se začali ometat všude možné okolo, jako správný pouliční čórky. Na place bylo vcelku klidno, protože i naše mocnost měla pauzu na oběd, takže se tam motalo jen pár rekvizitátorů. Vcelku bez problémů jsme se dostali i do prostorů, kde bychom asi neměli co dělat. Pepa byl až tak drzej, že zvedl plachtu od jednoho stanu a vlezl dovnitř. Když jsem ho následoval, vzápětí jsem před ním smekl a uznale pochválil. Ocitli jsem se totiž v jednom z hereckých stanů, a to dokonce v jednom z hlavních, protože když jsme šmejdili kolem bufetu, našli jsme gastro nádobu s poklopem, na kterém bylo napsáno V. Diesel burgers. Ano, v alobalu už předem připravený jeho macky. Po opravdu chvilkovém zaváhání jsme hned dva lapli a rychle a zběsile jsme pelášili se schovat do jednoho z kontejnerů. Prostě opět skvěle zahraná role.

Po vydatném a šťavnatém pokrmu, který rozhodně zahřál jak v žaludku, tak i na duši, byl opět čas poděkovat našemu kamarádovi. Logicky už jsme si dávno vyměnili čísla, takže přišel podle instrukcí a jelo se nanovo. O naší krádeži samozřejmě nevěděl, to jsme raději nezmínili. Když jsme v poklidu kouřili, dostával pokyny do vysílačky,

že má do půl hodiny svolat veškeré osazenstvo a nahnat je na nádraží. I my slíbili, že se konečně stavíme. Když se pak opravdu začali sbíhat lidé a plac pomalu a jistě vypadal jako tržiště, přidali jsme do kroku také my dva. Podle instrukcí, které nám byly všem poté sděleny, se měly točit dvě scény. První měla být tak, že Mr. Burger se bude společně s nějakou hérečkou prodírat davem lidí čekajících na ten vysněný vlak. Druhá potom, že se na tržišti odpálí nějaká kukla. Obě zněly zajímavě, a tak jsme usoudili, že pro tentokrát necháme auto zamknuté.

Takže akce č. 1. Úkol zněl jasně. Všichni jsme stáli čelem k rádooby vlaku, který tam samozřejmě nebyl. Namísto toho se koukalo do záchytného bodu a řvalo, nadávalo, prosilo a všechno možný, jen aby se na vás dostalo. Mezi aktéry bylo lehké rozeznat, kdo nakupuje v Kauflandu a má podobné zkušenosti s hromadnými akcemi a praním se o to, kdo tam bude první. Já s Pepou jsme tam jen tak postávali a pozorovali spíše tyhle lidi než ten pseudovlak. V průběhu toho pořvávání se vždy vynořili oba aktéři a snažili se tím davem prodrat. V tu chvíli se ale všichni utišili a vytvořili před herci až skoro dálnici, tudíž opravdu šlo poznat, že to je jen film, a ne rozdávání koblih. To se ale nelíbilo režisérovi a neustále stopoval natáčení a nabádal lidi, ať se nebojí do toho pána klidně trochu drcnout. Bohužel to stále nepomáhalo a měli to moc lehké. Na to už se nevydržel dívat Pepa a šel si stoupnout blíž k cestě, po které oba směřovali. Když jsem se ho zeptal, jestli se jde rvát, našťvaně odvětil, že už má plný zuby toho dementa, co dá sotva jednu větu dohromady! Jelikož byl opravdu našťvaný, nemohl jsem se dočkat, jak tohle

dopadne. A dopadlo to tak, jak jsem předpokládal. Když se Diesel objevil na metr od Pepy, Pepík se zapřel, co mohl, a hrozně mu ji chtěl narvat ramenem. Když k tomu přidáte z mého pohledu, že jsem přesně věděl, co chtěl udělat, a koukal jsem na to ze dvou metrů, bylo to prostě skvělý! Vidět zkouřenýho dlouhovlasýho týpka s opravdu našťvaným výrazem, jak se odrazil od Diesela, který to ani nijak nepostřehl, nebo spíš ani necítil. No já měl dost. Pepovi ke cti musím ale zmínit, že rejža byl s touhle scénou už spokojený a další se netočila.

Než přišla na řadu druhá scéna, samozřejmě se našla chvíle na brko. I když já se smál, ještě než se odpálilo. Nakonec jsem Pepu uklidnil tím, že jsme té gumě stejně sežrali hamburgery, takže výhra je na naší straně. Druhá scéna zněla o mnoho zajímavěji. Mělo jít o to, že tito stejní herci se budou prodírat tržištěm a nějaká zahalená muslimka se rozpráší mezi dalších šest panen. Když nám to režisér popisoval, mezitím na pár lidí rovnou i ukázal. Když mu chyběli poslední dva, vzbudil se ve mně akční hrdina a snažil jsem se přemluvit i Pepu. Ten byl, bohužel, zmožen strkáním ze scény minulé (kecám, byl zhulenej jak paprika), a tak jen strčil do mě, že si toho rejža musel všimnout a vybral si mě. Plán zněl jasně. Deset dobrovolníků se postavilo dokola zády k sobě. Po odpočítání měli udělat cca osm kroků a pak měl nastat výbuch. Já dostal do páru jednu slečnu. Takže jsme si vymysleli cestu k jednomu ze stánků, kde ona při výbuchu spadne pod něj a já odletím do plastových barelů. A tak jsme stále nacvičovali a nacvičovali, že už jsem měl z toho padání slušné modřiny. Rejža to tak ale chtěl, protože tam opravdu namontovali malou výbušninu, takže si chtěl být jistý, že všichni vědí, co mají dělat, a že se záběr

povede na poprvé. Když si byl jistý, že každý ví, co dělá, nahlásil deset minut pauzu. Pepa mně říkal, že jsem blázen, že by do toho nešel. A že to raději nechce ani vidět. Když se pomalu dal na cigárko, jeden z asistentů ho zastavil a poslal ho na hořejšek jednoho z kontejnerů, kde stáli dva další bezdomovci a hřáli si ruce nad ohněm, který hořel z popelnice, ať je to víc autentický. Já jsem se mu smál, že to zase odskákal.

Pak už přišla na řadu ostrá. Nejdřív se natočila chůze toho Batmana, než se odpálí. Potom se udělalo kolem toho stejného místa naše kolečko a čekalo se na povel. Ještě než se ale spustila akce, bezpečnostní technik upozornil režiséra, že ačkoliv je to minimální šance, že se to stane, měl by i tak zrušit ty houmlesáky na tom kontejneru. Protože se může stát, že by po výbuchu mohlo něco vylítnout nahoru a třeba by mohlo jednoho z nich (Pepu) zasáhnout. Jelikož si asi rejža spočítal, kolik už narval do Dieselových hamburgerů, zavelel všichni dolů. Pepa aspoň kamarádsky zůstal mezi čumily. A teď už se šlo opravdu na výbuch. Asistent ještě naposled upozornil, že dáme osm kroků a pak skáčeme. Dále nás také upozorňovali, ať si dáváme pozor na to, abychom neskočili dřív, než se ozve rána. A že stát se může i to, že to bouchne o vteřinu později. Všichni plni informací a adrenalinu byli připraveni. Takže 3, 2, 1 a Akce! Jeden, dva, tři, čtyři, pět, šest kroků a prásk! Ozvala se rána, kterou nikdo nečekal. Já se tak lekl, že jsem spadl i se svojí partnerkou pod stůl místo do svých připravených sudů. Pak bylo asi deset vteřin hrobové ticho. To vzápětí přerušil jeden z kaskadérů, který začal rvát na režiséra. Jelikož byl z české školy, bylo i přes ten pískot v uších

rozumět. Nadával mu do kokotů, že to udělal schválně o trochu dřív, aby to bylo víc reálný, a že má něco s končetinou. Jako fakt hustý. No a třešnička k tomu byla ta, že malé prkénko z jednoho stánku opravdu letělo směrem, kde měl stát náš bezdomovec Pepa. Když emoce trochu utichly, bylo nám řečeno, že za to dostaneme všichni zúčastnění o 5000 korun více, ale jelikož se už stmívá, tak se to natočí až druhý den. Jenže já druhý den nemohl, protože jsem musel makat v Bamboo. Takže jsem za to dostal jen klasický litr za den a ani jsem nakonec nebyl v záběru. I když vlastně nevím. Jednou jsem na ten film začal koukat, a jelikož to byla taková kravina, že jsem to po chvíli vypnul, tak kdo ví...

MIGHTY SOUNDS

Jak jsem již říkal na začátku, byl čas festivalů, takže pln elánu, a naopak prázdný z absence pořádné dávky koncertů, jsem se nenechal dlouho přemlouvat, abych jel zkusit nově uspořádaný festival někde u Tábora. Přece jen: jeden koncert Tří sester v Londýně a pak Ozzy bylo na mě za jeden rok pramálo. Všechno se postupně doladilo při každé návštěvě v Bamboo, takže jsem měl vše z první ruky.

Mighty Sounds určitě všichni znáte. Za ta léta se stal jedním z nejoblíbenějších letních festivalů, a to nejenom pro Čechy. Málokdo ale ví, že první ročníky nebyly přímo v Táboře na letišti, ale naopak na super planině, která byla z převážné části obklopena lesem. Víceméně tak trochu ideální místo na ilegální techno párty. Když si ale teď představím tu strašnou bandu zvířat, co se tam chystala, tak by to i na tu technošku bohatě stačilo. Jelo nás asi kolem dvaceti, a to ještě nepočítám desítky známých, o kterých jsme věděli, nebo pak na místě potkali. Pro mě zněl úkol jasně. Vezmi si stan se spacákem, jedeš jako předvoj, abyste pohlídali místo, a s sebou nějaké kopačky, protože hraješ ve fotbalovém týmu turnaj, který se tam dopředu domluvil.

Byl jsem domluvený s bandou ze Strašnic, že mě vyzvednou jako posledního a pojedeme dvě auta jako předvoj. Bohužel jsem ale trochu podcenil den předtím a šel jsem na jedno pivo s Pólim. Když mně pak ráno volali, že už stojí před barákem a nemůžou se na mě dozvonit, ujistil jsem je, že jen беру stan a opouštím byt, hlavně ať

mně neujíždí. Jakmile jsem se trochu probral a rozkoukal, zjistil jsem jednu nemilou věc. Nespál jsem totiž vůbec doma, ale vytuhl jsem u Póliho doma, který se mně smál z vedlejšího pokoje. Takže jsem musel znovu zavolat bandě, ať mě aspoň jedno auto vyzvedne a zase odveze zpátky, že mám stoprocentně sbaleno. Naštěstí bydlel o kopec níž pod naším sídlištěm, tak to prošlo a nedostal jsem kopačku. Kopačku, která by mi bodla, protože jsem si je zapomněl doma. Ale stan a spacák byl, to bylo hlavní.

Jelikož jsme hned na začátku nabrali kvůli mně hodinu zpoždění, bylo tedy co dohánět. Spíše ale v chlastu než honbou za časem. S kámošem Kubisem a Korčisem jsme za to vzali a lemtali hlava nehlava. Sice jen pivo, přece jen bylo teprve po obědě, ale šlo to jak po másle. Když se dorazilo na místo, zabral se úplně parádní flek hned u lesa. Takže z jedné strany auta a hned na kraji lesa stany. Jediné, co jsme museli zvládnout, bylo udržet řadu, aby se tam nakýblovali i pozdější alkáči a měli jsme takové svoje malé stanové městečko ohraničené našimi auty. Ne nadarmo z toho vzniklo Mighty pravidlo na dalších deset let. A protože přijíždělo auto za autem, každý zaujal polohu mrtvého střelce a prostě se z té země nezvedl. Plán fungoval na výbornou a ostatní auta nás míjela. Zbytek party nás jen příkrmoval. Strašně jsme si gratulovali, jak skvělý plán to byl a jak to nově přijíždějící kamarádi ocení. Někteří i jo. Bohužel ale jen do té doby, než přijel kámoš Dudlík. Mezitím, jak jsme mu vysvětlovali, kolik lidí se už vyhnalo a jak dlouho se tam obětavě válíme, on vzal za jednu z takových těch policejních pásek, které rádoby tvořily řady na parkování, a jednoduše prostě vyznačil naše teritorium. Kretén! Naše

nadšení tedy ihned opadlo a já vyrazil s Korčisem do areálu na čumendu.

Jelikož bylo ještě opravdu brzo, čuměli jsme víceméně jen na bary a různé občerstvovací stanice. A jak přišly na řadu panáky, nemohlo to dopadnout jinak. A to, když se po pár hodinách blížil další předvoj známých, odchytili nás u plotu při strašný blicí scéně. To jsem opravdu zažil jen jednou v životě. Líkala jen pěna, jak kdybychom narazili sud. Oba, smějíce se tomu, jsme to tam dávali jeden přes druhého docela slušnou dobu. Musím říct, že jsem se konečně probral.

Pak už jen přicházelo klasické dokrmování. Poté, co dorazila i převážně chemická část osazenstva, se to pomalu a jistě rozjelo v ultra mejdan. Zůstal jsem v tandemu s Megym, a to nevěstí nikdy nic dobrého. Nemá smysl nějak více popisovat, ale prostě klasická kolečka – areál, chlast, kapela, do auta a zpět – nás poslala do hrozných dimenzí. U Megyho jsem to poznal hned, jak přestal koukat před sebe a šlapal, ani neviděl kam. Když jsme pak takhle jednou opouštěli naše auto a on úplně na krok zvostra prošlápl stan, kde se i ozval nějaký skřek, bylo jasný, že jsme tam. Celou dobu jsem se mu smál, protože šlapal i na lidi v areálu a pak se hrozně omlouval. Možná i proto jsem pak šlápl do prázdna já, a to při přechodu přes dřevěnou lávku. Z ničeho nic jsem byl zapřený o dlaně a bradu tak o deset centimetrů nad prknem, přes které jsem pár vteřin předtím procházel. Takže zoubky přežily o fous.

Večírek to byl skvělý. Co se týče kapel, tak moc nevím. Co si ale vzpomínáme všichni, byl neskutečný slepý jamajský dědula, který úplně pobláznil celý dav. Ovace, až mrazilo. Když ještě k tomu řekl

památnou větu: „Sice nevidím, ale zato moc dobře slyším, děkuji Vám,“ tak si asi dovedete představit ty emoce. K večeru jsem pak narazil na jednu slečnu, s kterou jsme občas spávali, takže už byl čas jít na kutě. Byl jsem dokonce takový romantik, že jsem jí nabídl, že si může nechat spacák u mě ve stanu i na další dny.

Ráno bylo drsné. Ani ne tak kocovina či dojezdy, ale byl domluvený ten fotbal. Sešlo se asi osm týmů. Muselo se to odehrát přes den a na neděli pak bylo naplánované finále. Nevím a nechápu jak, ale zvládli jsme to, a dokonce i postoupili. Natáčeli si nás tam i nějací Indiáni nebo Mexičané, co byli za hlavní hvězdy večera. Sobota probíhala v podobném stylu, takže po nějakým ugrilování si a zopakování předchozího dne se jelo nanovo. Auto, bar, koncert, auto, nebo už i kdekoliv. Nejvtipnější hlášku večera měl náš kamarád Orpe. Chtěl udělat nějaký rychlý tag v Toi Toi boudě. Pozorně si nějakou vybral, ve správný čas do ní vlítnul, vyndal fixku, a na místě, na které se chtěl zvěčnit, už bylo dávno podepsáno. Prdel byla ale v tom, že to byla jeho práce! Já se náramně bavil až do chvíle, kdy jsem u jednoho baru zjistil, že nemám mobil. Díra v kapse tomu asi taky moc nepomohla. S Megym jsme ještě prošmejčili pár míst, kde jsme se váleli, ale bohužel nic. Úplně jsem záhy vystřízlivěl. I náladu mně to hned změnilo. Mobil vem čert, ale já tam měl i anglickou kartu se všemi kontakty. V té době to ještě nebylo vše tak propojený. Kvůli té ztrátě jsem bohužel už nikdy nezískal všechny kontakty zpět, a to jak z Anglie, tak i ze Zélandu. Vědom si té skutečnosti jsem dal Megymu vale a šel spát do stanu. Úplně chápal a vrhl se do davu.

Cestou ke stanu, jako zpráskanej pes, jsem nemyslel na nic jiného než lehnout a zapomenout. Potom, co jsem opustil areál a zvolil správnou řadu mířící k našim autům, jsem se ocitl mezi jednou slečnou žebrající o cigárko u jednoho kluka, co šel proti ní. Cígo jí dal, nebo spíše hodil, a šel si po svém. Já nějak automaticky pochopil, že se mě vzápětí zeptá na oheň. Jakmile se otočila směrem ke mně a stihla udělat eh, já jen vyndal zapalovač z kapsy (ano, té neděravé!!!) a zmohl se na stejný zvukový výraz v podobě eh. Když si připálila, se stejným zvukovým doprovodem mně ho vrátila. To už pak nebyla náhoda, ale čistá neandrtálská komunikace mezi dvěma mimoni. Vydrželo nám to až do chvíle, kdy mně chtěla naznačit, že má láhev vína ve stanu, a já to začal spíše chápat, že mně ho tam chce vykourit. Jak na potvoru začala mluvit a zmínila teda to víno. Já jsem zprvu poděkoval a odmítl. Když se ptala proč, vysvětlil jsem svoji situaci a že nemám náladu na nic a nikoho. Ona opětovala tím, že jde taky smutná spát, takže dáme to víno a půjdeme si po svém. Poté co vzala tu láhev, sedli jsme někam do lesíka a začali lemtat. Její bolístka byla, že na festival byla pozvaná nějakým kytaristou z kapely, co tam vystupovala. Jenže týpek zůstal v back stage a vůbec se jí neozýval. Kráva! Jak mohla vůbec tohle srovnávat s mým mobilem. Nakonec jsme každý mlel to svoje a láhev jsme ztrestali. Ve finále jsem i docílil toho, čemu jsem ze začátku špatně rozuměl, a v tom jejím stanu i usnul.

Ráno jsem našťestí vstal jako první. Ultra rychle jsem se oblékl a zmizel. I když, úplně ráno asi tak nebylo, protože když jsem chtěl nepozorovaně vlítnout do svého stanu, naše banda už seděla před

stany a někteří už dokonce i grilovali. Rychle jsem si připravoval nějakou výmluvu, jenže když tam někdo z davu zavolal, proč mám naruby tričko, nebylo co skrývat. Naopak, hned jsem to hodil do éteru a přistál mi nějaký drink. Po chvíli srandiček a vyprávění zážitků prošla kolem ta slečna, která čekala u mě ve stanu. Jsem na ni tak trochu zapomněl, vlastně, ale evidentně ji to nezajímalo. Naneštěstí se objevil organizátor fotbalu, že za půl hodiny nás čeká finále. Neuvěřitelně jsme byli skoro kompletní, až na Kubise. Někdo se jal mobilu (já nemohl, že?) a zkoušel ho vzbudit. Což o to, Kubise vzbudili, ale bohužel už byl v Praze. Chvilku panika, ale nějak se to udělalo a pyšně Vám můžu oznámit, že jsme to vyhráli. Někdo pak převzal cenu na pódiu a pěkně kamarádsky jsme se o to všichni porvali.

Takže jako slušnej mejdan a u Mighty jsme nakonec opravdu deset let vydrželi. Vše završil v pondělí Tronda, kterej se ráno vzbudil těsně před odjezdem. Když viděl, že má ještě sklidit gril, tak jen oznámil, že se na to necítí, a raději ho tam nechal.